

Mt 11,1-11 Jan Křtitel

1.čtení: Mt 3,1-15

Kázání: Mt 11,1-11

Bratři a sestry,

každý, kdo chodí do kostela, někdy slyšel o Janu Křtitelovi. Mluví se o něm většinou o adventu. Že byl důležitý, že to byl podivín, že křtil. Ale co o něm doopravdy víme? Co to bylo za člověka? Proč o něm sám Ježíš toho tolik říká a navíc takové veliké věci? Už o tom adventu jde Jan tak nějak do ústraní, protože pak na Vánoce jde přece o to miminko ve chlévě. Tak se podívejme na Jana Křtitele bez miminkave chlévě. Vždyť Jan začal kázat asi až třicet let po narození Ježíše. Jan vlastně začal celé Ježíšovo působení. Apřece jenom, Ježíš je syn Boží. Jan je člověk. Myslím si, že nám má co říci.

Byl divný. Oblékal se divně. Nosil nějaké oblečení z velbloudí srsti. Nám možná přijde, že to přece jenom bylo před dvěma tisíci lety, tak že to třeba nebylo tak divné. Ale v tehdejší době uhlazené řecké módy působil Jan úplně stejně, jako pěst na oko, jako by to udělal dneska. Byl divný. Navíc jedl jenom med a kobylky. Ani tehdy se tohle nebylo normálním stravovacím návykem. Jakoby se najednou objevila postava z nějakého starodávného vyprávění, která teď chce vyprávět znova. A tak vypráví. Kde? Jako Bohem povoláný prorok šel Jan kázat do kostela? Ne. Šel na poušť. Další divnost. Umíte si představit, že někdo začne kázat v liduprázdné pustině a za chvíli se tam seběhnou posluchači, kteří budou chtít změnit svůj život? Spíš si umíme představit, že někdo začne kázat v poloprázdném kostele a kostel zůstane poloprázdný, i kdyby dělal nevím co. A ono to vyšlo. Jan byl asi natolik provokativní a alternativní a mluvil o tak citlivých tématech, že ti lidi za ním doopravdy šli.

A co teda říkal tak světoborného? V Bibli to máme popsáno vlastně jenom jednou větou: Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské. A to je věta, kterou po Janovi opakoval i sám Ježíš. Asi důležitá. Ale co to vlastně znamená? Asi nejdřív to království nebeské. Co to je? Skoro všechna Ježíšova podobenství jsou o tom, Ježíš dokonce říká, že Boží království už je mezi námi, že máme udělat cokoli, abychom se do něj dostali. Tak co to je to Boží nebo nebeské království? Jakobychom to měli vědět, když se o tom v bibli tolik píše, jako by nám to mělo být jasné. Ale ono to právě není jasné. Ona je to těžká hádanka. Proto o ní Ježíš tolik mluvil, protože to nebylo a není jasné. Dnes, když se řekne království, napadne nás nějaký ten stát, který ještě pořád nemá prezidenta a le krále nebo královnu. Třeba Anglie. Tedy něco, nějaké místo, které má přesné hranice, kam se dá odjet. Ale v dobách, kdy králové ještě něco znamenali, bylo království zaprvé král, až potom území, na kterém se mu podařilo prosadit a kde jeho vládu uznávali. I v tom Božím království jde především nejdřív o toho krále. Ano, o Boha. Přiblížil se sám Bůh, Boží král, ještě všechno neovládl, ještě nenastala Boží vláda nad celou zemí, ale to jeho kralování už působí. A může působit právě mezi námi. A má působit. Jak?

No tím, že činíme pokání. A to je co? Úplně nejjednodušší? Přestaň myslet jenom sám na sebe ale z Boží moci a s Boží pomocí mysl na druhého. A taky podle toho jednej. Ano, to Ježíšovo: Miluj svého bližního, jako sám sebe. Když máš dost jídla, dej tomu, kdo to potřebuje. Když máš dost oblečení, udělej to samé. Když máš dost času, dej ho tomu, kdo ho potřebuje. Nemysli jenom sám na sebe a na to, jak by sis ještě víc užil a ještě víc se zabavil, ale dej tomu, kdo to potřebuje. Když se tohle děje, činíš pokání a vstupuješ do Božího království. Děláš to nejdůležitější a nejlepší, co na světě můžeš dělat. Jsi občanem Božího království.

Za tím divným, neučesaným a neholeným Janem na tu poušť přicházeli taky dost divní lidé. Učesaní a pěkně oblečení ale vnitřně zasvinění. Zloději, podvodníci, zkorumpovaní úředníci, ti, kteří zneužívali moc. A chtěli se změnit. Chtěli přijmout tu Boží nabídku odpuštění hříchů, nový začátek. A Jan je nevyhnal. Víte, koho vyhnal a komu nadával do plemene zmijí? Těm, kteří přišli, protože to začlo být tak nějak v módě dojit za Janem a nechat se od něj pokřtít. Možná další pojistka, kdyby to náhodou s tím Pánem Bohem bylo doopravdy tak vážný. Jan nadával těm, kteří se přišli jen nechat pokřtít ale se svým životem nic dělat nechťeli. Vlastně byli spokojení sami se sebou. Tyhle Jan, stejně jako po něm Ježíš, nesl. Ale všem těm zkorumpovaný, prolhaným, a zašpiněným zvěstoval Boží odpuštění. A ještě něco jim říkal. Dělat pokání a být v Božím království neznamená někam utéci. Schovat se. Vůbec ne. Jan říkal těm zkorumpovaným úředníkům: zůstaňte v tom úřadě, ale dělejte tu svou práci poctivě. Už nekraďte. Dokonce vojákům říkal: zůstaňte vojáky, to není špatné zaměstnání. Ale přestaňte zneužívat svou sílu a moc. Pomáhejte.

Tak tohle byl Jan Křtitel. A měl úspěch. Vážně, spousta lidí za ním šla, poslouchali ho, byl pro ně důležitý. Velikánský úspěch. Tak velký, že se ho tehdejší politici začali bát a dali ho zavířit. A když tak sedí v tom vězení,

Ježíš o něm řekne, že se nikdy nenarodil nikdo větší, než Jan. A tak přemýšlím, v čem byla ta jeho velikost? V čem byl tak vyjímečný? A napadají mě dvě věci. Dvě, které i pro nás dneska můžou být důležité.

To první: To Janovo: "Za mnou přichází někdo větší, než jsem já. Já nejsem ta hvězda. Na mě tolik nezáleží. Jsem jen pomocník, jenom připravuju cestu. To On je důležitější." Jan byl veliký, byl slavný. Ale ta sláva a důležitost mu nestoupaly do hlavy. Udělal něco důležitého a pak odešel z té záře reflektorů. Nechtěl obdiv a poplácávání po ramenou a děkonné blahopřání. On nebyl ten důležitý, ten hlavní. A nejenom to, že přenechal místo. Dokonce se dokázal vzdát i svých názorů a představ, jak by to pak mělo vypadat. Po Janovi přišel Ježíš. To byl ten, o kterého šlo. Ale Ježíš pak říkal něco jiného, než Jan. A dával Janovým slovům úplně jiný význam. Choval se úplně jinak než Jan. A Janovi to nevadilo. Dokázal se vzdát svojí slávy a důležitosti, dokázal se taky vzdát svých názorů a představ, jak by to mělo podle něj být.

To je i pro nás veliký úkol. Udělat svoje, udělat to co nejlíp, ale pak přenechat místo tomu většímu a důležitějšímu, než jsme my. A důvěřovat mu, že i když má svoje cesty a svoje plány, myslí to s námi dobře. Nejvíce dobře, jak jen to jde.

Začínáme tady ve sboru mluvit o misii, o tom, že bychom měli evangelium taky rozdávat a nabízet dál, ostatním lidem. V tomhle kéž je nám Jan vzorem.

A ještě jedna věc. Jan zůstal věrný. Zůstal věrný tomu, čemu věřil a co říkal. Tak věrný, že ho za to nakonec zabili. Ano, i tímhle Ježíšovi připravil cestu. A to je ten druhý náš úkol, který máme s Janem stejný. My, kteří jsme byli pokřtěni, a tak nějak se snažíme žít víru a pokání, našim úkolem až do konce života na tomhle světě je prostě zůstat věrní. A snad bez vězení a bez násilné smrti. Možná úplně obyčejně. Zůstat věrní tomu, co říkáme, čemu věříme. I když nás za to nebudou chválit a obdivovat. Ale třeba budou...

Amen